

R Ů Ž O V Ě S N Ě N Í

KAROLÍNA BECKOVÁ

*Uapeklitý případ
pro Amora*

Vydalo nakladatelství
JAN VAŠUT s. r. o.
Vítkova 241/10, 186 21 Praha 8-Karlín
tel.: 222 319 319
fax: 224 811 059
e-mail: nakladatelství@vasut.cz
internet: www.vasut.cz
v roce 2005

České vydání první
Text © Karolína Becková, 2005
Foto © Fotobanka Isifa, 2005
Obálka a grafická úprava © Matouš Příkryl, 2005
Czech edition © by JAN VAŠUT s. r. o., 2005
ISBN 80-7236-367-0

Všechna práva vyhrazena.

Kopírování, také částí, a rozšiřování prostřednictvím filmu, rozhlasu a televize, fotomechanickou reprodukcí, zvukovými médii a systémy na zpracování dat všeho druhu jen s písemným souhlasem nakladatelství.

Všechny postavy a děje této knihy vznikly ve fantazii autorky. Jakákoliv shoda se skutečnými jmény, osobami či událostmi je náhodná a nakladatelství za ni nenesе žádnou odpovědnost.

Kapitola prvá

Za Denisou s třísknutím zapadly dveře. Ještě pořád se třásla. Připadala si jako otevřená zející rána, která stále krvácí a krev nejde zastavit. A přitom od toho okamžiku už uběhla více než půlhodina, během které musela vykonat řadu činností a věcí, jež neměly s důvodem jejího vzteku, zároveň až příliš zraňujícího, nic společného.

Odevzdat hlavní sestře speciální vybavení, převléknout se ze sesterské uniformy do civilních šatů, dole ve skladu odevzdat vše erární, vrátit do kantýny spoustu nádobí a skleniček, jež se, ani nevěděla jak, nakupily v její skřínce v sesterně, povyhadovat všechny zbytečné papíry... A přitom podepsat spoustu lejster. Pak ještě zašla za několika svými kolegyněmi, se kterými si alespoň trochu dokázala porozumět, a rozloučila se s nimi. Najednou Denisu jako blesk prořála neblahá předtucha. Ano, proboha. Ten hrníček. Ten, na který tak dlouho šetřila a teprve včera si jej přinesla ze starožitnictví dole ve městě. Nádherný hrníček s habánskými motivy, který měl posloužit jako květináč v jejím domku.

Pozvedla ruku k madlu vchodových dveří a pak ji opět spustila dolů. Ne! Ne! Už nikdy. Už nikdy do této budovy nev kročí. Sem, kde se chvílemi cítila docela spokojeně, ale kde také zažila tolik ponížení. Zejména v několika posledních prokletých měsících. Už ji tam nikdy nikdo neuvidí!

Znovu se zachvěla a ucítila na sobě pohled, jeden z těch, které tak důvěrně znala. Otočila hlavu a spatřila neznámého muže. Okamžitě uhnul provinile očima a dělal, jako by tam vůbec nebyla. A teprve tento okamžik, který ve svém

krátkém pětadvacetiletém životě zažila už tolikrát, ji poněkud probral z ustrnutí.

Rozhlédla se kolem. Stála před vchodem do jednoho z lázeňských léčebných zařízení, nádherné Jurkovičovy secesní budovy. Denisa v ní už několik let pracovala jako sestra na hydroterapii. A dnes to bylo zřejmě definitivně naposledy.

Věděla, že musí rychle pryč, aby navždy opustila svůj minulý život. Pohlédla napravo směrem na táhlou krytou kolonádu a lázeňské náměstí, kde se nacházela fontána s vysoko stříkajícím proudem vody, jejíž kapky se oslnivě třpytily v slunečném odpolední počinajícího června.

Rozhodla se, že se půjde uklidnit na svoje oblíbené místo do lázeňského parku a botanické zahrady.

Otočila se a po třech schůdcích vkročila do příjemně chladivého stínu luhačovické lázeňské kolonády. Kolonáda byla plná lidí, jak lázeňských hostů, tak rekreatů z blízké přehrady. Nebylo divu, sezona už začala. Denisa kráčela rychle, byla na to zvyklá. Rozhodné a rychlé staccato jejich lodiček na vysokých podpatcích se rozléhalo na podlaze z vyleštěné žuly. Proplétala se mezi lázeňskými návštěvníky jako lasička hustou travou, dav před sebou nemusela vůbec rozrážet. Rozestupoval se před ní sám, jakoby mávnutím proutku nadaného mocným kouzlem. A za Denisou v něm zůstávala brázda, do níž, jak se zdálo, měli ostatní lidé bázeň vstoupit. Denisa na to byla zvyklá, ani jí to už nepřišlo. A jenom téměř podvědomě registrovala pohledy, které na ni mířily. Před ní se oči mužů a žen rozšiřovaly údivem, ale když ji míjely, polekaně a provinile se stáčely stranou.

A byl to vskutku prazvláštní pohled. Davem oblečeným do bílých lázeňských obleků a lehkých nenápadných šatů, ale také do povolených šortek, plandavých triček - to všechno doprovázely zvuky pleskajících sandálů a nazouváků - proplouvalo stvoření jakoby z jiného světa.

Denisa na sobě měla zelené hedvábné krátké šaty, které patřily do dob, kdy se v lázních scházeli ještě lidé jisté úrovně. Jedinou otázkou zůstávalo, jestli její šatečky pocházely opravdu ze třicátých let dvacátého století, anebo byly jen jejich zdařilou kopií. Šaty doplňovaly krajkové rukavičky sahající až na předloktí a klobouček, který naprosto dokonale ladil s jejími rusými vlasy a zelenýma očima. Na nohou měla krémové lodičky.

Denisa vyšla z kolonády, prošla kolem řady kavárniček a malých obchůdků, pak zabočila doleva a přešla malý můstek, jenž se ladným jemným obloukem klenul přes místní říčku. Ještě několik kroků a dorazila na svoje oblíbené místo.

Byla to malá zahrada, kterou se prolétalo několik písčitých pěšinek a v jejímž středu se rozkládal miniaturní rybníček. V jeho středu na několika kamenech vyčnívající z vody trůnil malý usmívající se baculatý andělíček, z jehož úst, kdysi dávno v dobách nyní už zašlé lázeňské slávy, nepochybně musela tryskat voda. Denisu někdy napadlo, že možná ani ne tak voda, ale třeba šampaňské, či dokonce možná i – stříbro. Protože Denisa stříbro milovala.

Zamířila přímo k rybníčku a její oči se zastavily na leknínech, které se pohupovaly na vodní hladině. A protože navíc ještě milovala květiny, čekala, že se jí na tomto místě konečně navrátí ztracený klid. Že na ni zapůsobí tajemný klid hladiny, zádumčivost andílka a zahrady ukryté pod stromy. Tak jak tomu bylo už stokrát, možná i tisíckrát.

Jaké však bylo její zklamání, když se jí znovu vybavily všechny nedávné události. Zaplavila ji vlna bezmocného vzteku a hrdlo se jí stáhlo. Tvář zaplavila bezútěšnost a její neustále jiskřivé oči, které měly ve zvyku metat zelené jiskry, potemněly.

Jak si jen něco takového mohl dovolit?! Kdyby ji skutečně miloval, kdyby k ní cítil alespoň něco, soucítila by

s ním, avšak jeho cit by nedokázala opětovat. Ale on se s ní chtěl jenom pomilovat. Ne, pomyslela si Denisa, to není to správné a přesné slovo. Vyspat se s ní? Ani tohle nebylo, co z něj vystupovalo. Zkrátka a jasně, on ji chtěl jenom *přefíknout*. Jeden z lázeňských doktorů, který pracoval ve stejné budově jako ona. Kolem čtyřicítky, s počínající pleškou a vystupujícím bříškem, které už nedokázal potlačit ani usilovným honěním se po tenisovém kurtu. Ale přesto se choval jako neomalený a tupý třicátník. Jak jen může člověk, jenž vystuduje tak prestižní obor jako je medicína, tak hluboko klesnout?! Kdyby se alespoň choval upřímně, ale uchylovat se ke sprostým a lascivním narážkám? Využil každé možnosti, když se třeba potkali na chodbě, aby se o ni necudně otřel. A jednou dokonce, když byla sama na sesterně, se k ní v nestřeženém okamžiku přitočil a chlípně se k ní zezadu přitiskl. Otočila se a okamžitě mu dala ohromnou facku, ale zdá se, že mu to nestačilo. Práci, kterou měla docela ráda, a místo, kde se cítila vcelku spokojená, jeho hrubiánské obtěžování proměnilo v posledních týdnech v peklo. A všechno vyvrcholilo dneska během vizi-ty na hydroterapii. Najednou stál vedle ní a v ruce držel konec hadice, kterou sestřičky ostříkávaly bazén při čištění. Pohupoval koncem hadice ze strany na stranu a zeptal se jí, kdy už spolu konečně vyrazí někam si zašpásovat. A celé to provedl tak, aby si toho všimli i ostatní doktoři v čele s primářem, kteří stáli kolem. Denise se v tomto okamžiku zatmělo před očima a veškerá, už týdny potlačovaná zloba, jí vytryskla z duše. Napohled klidně, jako kdyby mu chtěla ve vši slušnosti odpovědět, k němu přistoupila, a jemně, téměř sváděivě, vzala konec hadice z jeho ruky. Pak se rozmáchla a silným úderem přes jeho nejcitlivější místo ho srazila do bazénu. Zatímco se plácal ve vodě jako topící se sviňucha, klidně se otočila k primáři a oznámila mu, že podává hodinovou výpověď. Pak vznešeně odkráčela před

zkoprnělými zraky lázeňských doktorů, ostatních sestřiček i několika pacientek, které zrovna v místnosti podstupovaly svoji léčebnou kúru. A bylo to! To si k ní nesmí přece nikdo dovolovat! Nikdy to nevzdá! Přesto jí do očí vstoupily slzy. Snažila se je potlačit. Nechtěla plakat. K ničemu jí to stejně nebude, a pláčou přece jenom slaboši.

Najednou Denisu něco vytrhlo z jejích palčivých a rozčilených myšlenek. Na zádech opět ucítila jeden z těch tak důvěrně známých pohledů. Zamrkala, aby nebylo vidět, že plakala, a současně několikrát usilovně polkla, aby zmizel prokletý knedlík, co se jí usadil v krku. Nadechla se, udělala dva kroky vzad a současně se otáčela. Byla rozhodnutá čelit tomu pohledu, dokud, jak bývalo zvykem, zbaběle neuhne stranou. Avšak ještě než se stihla otočit úplně, narazila do něčeho, co klidně mohlo být sloupem, pokud by v zahradě nějaké sloupy vůbec byly. Zapotácela se, ale vtom ji už zachytily pevné ruce, chvíli ji držely a pak zase okamžitě pustily. Denisu trochu znepokojila vlna horkosti, která jí prošlehla, když se jí cizí ruce takto mimoděk dotkly.

Polekaně vzhledla. Těsně u ní stál muž. Denisa byla vysoká žena, měřila téměř sto osmdesát centimetrů, ale on byl ještě vyšší. Aniž by si ho nějak prohlížela, cítila, že má pevné a vypracované tělo, ale zároveň byl štíhlý. Co ji však na něm upoutalo, byla jeho hlava. Hnědé oči na ni hleděly poklidně, s jemnou ironií. Ani náznak toho, že by ustrašeně ustřelily stranou. Metaly lehce pobavené jiskřičky, přesto však v nich bylo něco hlubokého a zádumčivého. Možná i smutného, napadlo Denisu. Trochu zahnutý nos, třídení strniště vousů. Nakrátko ostříhané vlasy na spáncích už začínaly prokvétat. Připadalo jí, že tu tvář už musela kdysi vidět. Ne, že by jej někde potkala. To by si určitě pamatovala. Ani ne ve snu. Ale jako kdyby ji znala z nějakých dávných dob, snad z nějakého starého obrazu... který byl portrétem... aristokrata? Na muži bylo něco zvláštního,

něco velmi vznešeného a zároveň jí nesmírně blízkého. I přesto, že na sobě měl seprané džíny, krátké tričko a na nohou obyčejné tenisky. A ruce až po lokty černé od hlíny. Kousek od něj stála kolečka plná květin připravených k sázení a kolem bylo rozházeno zahradnické nářadí. Bylo zřejmé, že muž patří k lázeňským zahradníkům.

Žena, kterou před chvílí zachytil, když se zapotácela, k němu vzhlédla. Dominik pohled směle opětoval. Její tělo bylo úchvatné. Hedvábné šatečky, které měla na sobě, nic neskrývaly, naopak spíše provokativně nabízely. Přejel pohledem dolů a pak pomalu nahoru. Po jejích dlouhých, předlouhých nohou, přes pas až k nadržům, která nepochybně dokázala uvést do nepříčetnosti tep srdce každého muže. Přes oblá ramena, až se pohled zastavil na její tváři. Byla pihovatá, s rozkošně malým nosíkem, ale co na ní bylo nejzvláštnější, byly její oči. Zelené, připomínaly kočičí oči. Bylo v nich všechno, celý svět. Zřejmě zrovna plakala, když k němu před chvílí stála zády, protože se leskly vlhkostí. Musela to být ale silná osobnost, neboť ze zadu to vůbec nebylo znát, žádné nervózní potřásání hlavou či trhavé šukbání rameny. Tvář jí rámovala záplava rusých vlasů, které se draly zpod kloboučku. Připadalo mu, že právě potkal bytost z jiného světa. Spolu s tím, co na sobě měla oblečeného, mu přišlo, že ta žena je příliš krásná a tajemná na to, aby mohla být skutečná.

UVĚDOMIL SI, že ji musel ušpinit, a podíval se na svoje ruce černé od hlíny. Pak znovu pohlédl do jejích očí. „Máte ráda lekníny?“ pronesl.

Pobaveně přejela očima svoje předloktí, kde se na rukavičce rýsoval zahnědlý otisk jeho dlaně a prstů. „A vy hlínu?“

Muž jí pohlédl přímo do očí, a tentokrát v jeho pohledu nebyl ani náznak pobavené ironie. „Ano, mám. Je v ní všechno. Vzduch, voda, žár slunce a celá naše minulost. A navíc z ní vyrůstají květiny.“

Denisa přešla přes cestu vedoucí po hrázi místní přehradu a začala se šplhat do stráně. Pěšinka, po které kráčela, se vinula malým lesíkem. Ještě pár metrů a vyjde na cestu, projde kolem několika rekreačních středisek a jedné místní stylové restaurace a ocitne se na vrcholku hřebenu. Otvíral se z něj krásný pohled na Pozlovice, vesnici, ve které žila. Kdysi ves tvořila součást lázní Luhačovice. Na samém okraji vesnice, na začátku údolí, které se zařezávalo hluboko do hor, měla malý domeček, ve kterém žila.

Denisa cestou myslela na to, co dál. Co dál podniknout se svým životem? Jak se v budoucnosti žít? Bylo naprosto jasné, že v lázních práci jako sestra už nesežene. Neprovedla sice nic, za co by se musela stydět a co by si dotyčný doktor nezasloužil, a všem to i muselo být jasné. Ale doktoři v lázních tvořili uzavřenou sektu držící při sobě. A touhle dobou se její čin mezi nimi už nepochybně rozkřiknul a všichni o něm věděli. Ne, nikdo z nich ji už nikdy do práce nepřijme. Vydělil by se tak ze společnosti ostatních a mohl by začít mít problémy. To nebude nikdo z nich riskovat. Jedině, že by si našla zaměstnání v nedalekém Zlíně. Ale to by musela každý den dojíždět nějakých dvacet kilometrů, a navíc to město neměla příliš v lásce. Bylo na ni příliš hektickým a uspěchaným městem, ve kterém každého zajímaly jenom a jenom peníze. Bylo v něm nejvíc podnikatelů na počet obyvatel v celém státě. Téměř jako kdyby to město někdo vzal z jiného místa a přesadil do těchto krásných kopců, a vůbec se neohlížel na to, že

se sem vůbec nehodí. Říkala tomu Bařův duch. Zůstal ve Zlíně i přes to, že členové proslaveného rodu v něm už dávno, vlastně od konce války, nežili.

Denisa dorazila na hřeben kopce, zastavila se a rozhlédla. Všude kolem se rýsovaly linie zalesněných kopců. Pohlédla dolů do údolí, ve kterém ležely Pozlovice, a očima vyhledala svůj domeček. Svoje útočiště. Pak zvrátila hlavu a zahleděla se na cosi na nebi. Spatřila tam jestřába nebo káně, z dálky nedokázala přesně rozeznat o jakého dravce se jedná. Majestátně plachtily vzdušnými proudy nad její hlavou. Byl to překrásný pohled. Denise se najednou vybavil před očima muž, se kterým se setkala dole v lázních. Místní zahradník. A jeho dotyk, který v ní probudil pocit, s nímž se ještě v životě nesetkala. A vybavila si, jak jí při rozhovoru s ním splašeně bušilo srdce...

Poté, co se tak zvláštním způsobem potkali, si chvíli ještě povídali. Bavili se o květinách a zjistili, že je to jejich společná záliba. Věděl toho o nich hodně, mnohem víc než ona. Nebylo na tom nic zvláštního, byl přece zahradníkem. Ale souvislosti, do kterých svoje vyprávění o květinách uváděl, byly velice zvláštní. Na obyčejného lázeňského zahradníka až podivné. Pár zahradníků trochu znala, protože shodou okolností pocházeli z Pozlovic. Byli to obyčejní chlapi, pro které jejich práce byla pouze jejich zaměstnáním. A víc nic. Tento muž však byl jiný. Práce pro něj byla evidentně i koníčkem. Navíc ovzduší tajemství kolem jeho osoby vzbuzovalo zvědavost. A obstupovala ho aura nezávislosti a dokonce i jakéhosi... nebezpečí. Ano, bylo jasné, že je to velice tajemný zahradník. Vrahem je zahradník, jak se říká v detektivkách, uchichtla se v duchu Denisa. A navíc to jméno! Dominik. Není to jméno z těchto krajů. Zahradníka v lázních nemůže dělat příliš dlouho, protože to by si jeho výrazného zjevu i osobnosti přece dávno musela všimnout. Když spolu mluvili, dokázal být

nesmírně vtipný, ale v příštím okamžiku jej ovládla jakási melancholie a smutek. Ne že by ji neskrýval a ublíženě vystavoval na odiv, ale hluboko v očích ji Denisa dokázala zahlédnout. Zvláštní muž a ještě zvláštnější zahradník. Jejich rozmluva skončila tím, že ji Dominik pozval zítra na večeři. Docela se jí to hodilo, protože stejně musela zajít na ředitelství lázní vyřídit si formality týkající se její výpovědi. Byla docela zvědavá, kam ji místní *zahradník* na večeři zavede...

Denisa najednou koutkem oka zaznamenala na nebi prudký pohyb. Pohlédla nahoru a sledovala, jak se jestřáb, teď už ho poznala, prudce snáší dolů na okraj pole nedaleko od ní. Přistál na zemi, a po chvíli se s něčím v pařátech opět vznesl vzhůru. Ne, pomyslela si Denisa, musím přestat snít o místním zahradníkovi, ať už je zvláštní, nebo ne. Musím myslet na sebe, na svoji budoucnost. Život je přece boj.

Kapitola druhá

Že vstoupili zrovna do dveří restaurace hotelu Alexandrie, Denisu překvapilo. Hotel totiž byl už od třicátých let nejdražším a nejexkluzivnějším hotelem v celých lázních.

Byla v něm doposud jenom jednou, s jedním doktorem. Měla s ním krátký vztah, který shodou okolností skončil právě v této restauraci. Když spolu seděli u stolu, doktor se jí přiznal, že je zasnoubený, ale že by přesto ve vztahu, měl tím nepochybně na mysli sex, jenž spolu už několikrát provozovali, rád pokračoval. Denisina reakce byla rázná a bezprostřední. Vychrstla mu do tváře víno ze své skleničky a odešla.

Ostatně, už byla unavená i z toho, že onen doktůrek je zvyklý být centrem pozornosti. Jejich rozhovory sice bývaly nablýskané a zábavné, ale zároveň i velmi povrchní. Polovina z toho, co řekl, zněla velmi efektně – ale to bylo všechno. A ani náhodou ho nenapadlo říct něco *o sobě*, o svém nitru. Co si vůbec myslel? Až na tu snoubenku.

Nicméně, vínem v obličejí to neskončilo. Její odmítnutí pokračovat dál v sexuálním vztahu tohoto oblastního playboye nesmírně urazilo. Nedokázal se vyrovnat s tím, že byl opuštěn ženou, vždycky to u něj bývalo zřejmě naopak. Začal ji pronásledovat a špehovat. Chtěl se s ní znovu vyspat – zřejmě si chudáček potřeboval něco ještě dokázat. Jednou si na ni dokonce počíhal u jejího domku, skončilo to však tím, že přišel k bouli na hlavě, zatímco Denisa přišla o květináč, který stál nejbliže za dveřmi jejího domku. A ještě mu pohrozila trestním oznámením na policii. Pak se sice trochu stáhnul, ale od té doby ne-

měla Denisa dobrý pocit. Věděla, že ji sleduje, a musela si dávat pozor. A dokonce ji i napadlo, že za celou záležitostí, která vyvrcholila její hodinovou výpovědí, může stát on. Vůbec si nemohla být jistá, co ještě může z jeho strany očekávat.

Denisa se násilím vytrhla ze svých trudných vzpomínek. A pokud jde o její rezolutní ukončení vztahu s panem doktorem na tomto místě, mohla teď jenom doufat, že se v hotelu na její výstup zapomnělo. Konec konců, bylo to už skoro více než rok.

Denisino překvapení ještě vzrostlo, když k nim okamžitě přispěchal vrchní ve fraku a přátelsky se na ně usmál.

„Zdravím, Dominiku,“ pronesl. „Už asi týden jsi se u nás neukázal.“

„Měl jsem hodně práce. Však víš, začátek sezony. Na poslední chvíli se musí všechno dohnat a vyšperkovat.“

Bylo to zvláštní. Na jedné straně jinak zjevně distingovaný vrchní, oblečený jako z třicátých let, na straně druhé místní zahradník, u kterého by se dalo předpokládat, že jeho výplata vystačí tak akorát na jednu jedinou večeři v honosném a stylovém podniku, jako byla tato restaurace nejlepšího hotelu ve městě. A navíc u příležitosti večeře přece jenom oblečený poněkud nepatříčně. Opět měl na sobě nějaké seprané vybledlé džíny, jenom tričko teď vyměnil za letní košili s krátkými rukávy a tenisky za pohodlné letné polobotky. Oproti němu Denisa, jak už bývalo jejím zvykem, svým oblečením přesně zapadla do prostředí restaurace. Ne že by to tušila, ale zkrátka byla zvyklá oblékat se v takovém stylu. Slaměný klobouk, šaty s ramínky a delikátním květinovým vzorem, světlé slámové lodičky na nízkém podpatku, to všechno dokonale ladilo s její nádhernou postavou.

„Čím můžeme dneska posloužit?“ zeptal se vrchní. Přitom nenápadně zrentgenoval pohledem Denisu od hlavy

až dolů. I přes jeho profesionální odstup mu v očích prokmitlo cosi jako uznání.

„Tiché a klidné místočko pro dva,“ odpověděl s úsměvem Dominik.

Vrchní uklonil hlavu, otočil se a vydal se mezi stoly do jednoho z koutů restaurace. Dominik uchopil jemně Denisu za paži a nasměroval ji jinou cestou, než jakou kráčel vrchní. Vedla poněkud bokem, bylo zjevné, že Dominik nechce vzbuzovat pozornost ostatních hostů v restauraci. A právě tak bylo zjevné, že místo velice dobře zná a že ví, kam je chce vrchní usadit. A další věci, která byla nad slunce jasná, bylo, že Dominikův dotek v ní opět vyvolal ono elektrizující napětí jako poprvé, uvědomila si Denisa.

Když dorazili ke stolku v rohu u okna s výhledem na hlavní luhačovické náměstí, stál už vrchní připravený s jídelními lístky v rukou. Zároveň se hotovil odsunout Denise židli. Ale ještě dříve, než s tím mohl začít, přiskočil k Denise Dominik, židli odsunul a přidržel ji. Pak se posadil naproti ní. Denisa najednou pocítila, že si přeje, aby k ní byl blíž.

Vrchní před každého z nich položil jídelní lístek vázaný v temně zeleném sametu. „Přeji vám příjemnou zábavu.“ A odkráčel.

Denisa otevřela jídelní lístek. Před očima jí začaly tančit názvy jídel, z nichž o polovině v životě neslyšela. Na ceny se raději nedívala. Avšak nebylo to tím, že by byla nějakou prostou vesnickou dívkou. Na to, čím se ještě do včerejška živila a kde žila, byla až příliš chytrá a krásná, ale chyběla jí určitá zkušenost. To bylo všechno. Přesto však na sobě nedávala nic znát, i když zoufale přemýšlela, co si před tímto tajemným zahradníkem objednat, aby si nezažala. Vypadalo to, že Dominikovi obsah jídelního lístku, na rozdíl od ní, nečiní žádné problémy. Zběžně jej prolistoval a znuděně odložil stranou. Pak se pohodlně opřel o opě-

radlo ratanového křesílka a zahleděl se na Denisu. Mlčel a prohlížel si ji. Nebyl to však žádný vyzývavý ani ironický pohled, spíše jako kdyby se snažil proniknout do jejího nitra. Ne dravě či rychle, z jeho pohledu bylo cítit soustředění, byl hloubavý a vůbec se svým průzkumem nepospíchal. Prazvláštní zahradník, znovu si pomyslela Denisa.

Rozhodla se, že nebude hrát žádnou hru. „Vůbec nevím, co bych si měla vybrat. Neporadíš mi něco?“

To byla další zajímavá věc. Od prvního okamžiku jejich dnešního setkání jí tykal. Což nebyvalo v těchto krajích zvykem. Nevadilo jí to a okamžitě na to přistoupila také, ale přesto ji to na chvíli zarazilo. To přece dělává určitá část návštěvníků ze zahraničí, uvědomila si. Jako sestřička v lázeňském rehabilitačním domě se s tím několikrát sama setkala. Na luhačovickém Zálesí se na tykání připíjelo spíše až po nějaké době, většinou slivovicí či borovičkou. Aspoň Denisa takovou zkušenost měla.

Dominik zamyšleně pohlédl na jídelní lístek ležící před ním na stole. „Kdysi jsem se vyžíval ve všech těch specialitách s honosnými názvy. Ale teď mě to už moc nebaví. Většinou si tady dávám jedno takové prosté jídlo. Vlastně v tomto státě je to svým způsobem pořád ještě specialita. Špagety s pestem a parmezánem. K tomu dobré červené víno.“ Vzhlédl k ní a téměř rozpačitě se usmál.

Zůstala na něj zírat jako uhranutá. Poprvé si v tomto okamžiku všimla, jak rozkošné d'olíčky se mu objevily ve tváři.

Vzpamatovala se teprve za chvíli, a když zvedla oči výš, zjistila, že se na ni Dominik pobaveně dívá. Cítila, že začíná rudnout. Samotnou ji to velice překvapilo, neboť se jí to nestávalo příliš často. Lépe řečeno, téměř vůbec.

Rychle pokrčila rameny, aby ze sebe setřásla nervozitu. „Proč ne. Sice netuším, co to je pesto, ale dám si to také.“

Dominik neodpověděl a dál na ni upřeně a mírně pobaveně zíral. Nedokázala si důvod toho pohledu vysvětlit.

Proto ze sebe rychle vyhrkla: „Ale co jsou to špagety, parmezán a víno, to našťestí vím!“

Oba dva se rozesmáli a přestali teprve ve chvíli, kdy se u nich objevil vrchní. Dominik objednal dvakrát špagety s pestem a pak se chvíli dohadoval s vrchním na druhu a ročníku červeného vína. Když se shodli, vrchní odkráčel.

Dominik se za ním chvíli s úsměvem díval a pak znovu pohlédl na Denisu. „Je to vlastně velice prosté. Pesto je něco mezi omáčkou a pastou. Skládá se ze tří složek. Olivového oleje, pochopitelně panenského, bazalky a česneku. Někdy se do něj ještě třeba přidávají nasekané ořechy, mandle, rajčata jako u sicilského pesta, či jiné přísady, ale já dávám přednost základní formě. Není ho potřeba moc a všechno se bohatě posype parmezánem. Ona vůbec v tomto státě panuje podivná představa o špagetách, když už jsme u toho. Dělají se tady většinou tak, že téměř plavou v omáčce, většinou s masem či uzeninami. Ale samotní Italové dávají spíše přednost velmi jednoduchým úpravám. Stačí jim většinou olivový olej a třeba ostrý pepř. V jednoduchosti je genialita...“ Odmlčel se a ona zjistila, že je trochu duchem nepřítomný, mimo. „Viš třeba, že existuje téměř dvacet druhů toho, čemu tady každý říká jenom špagety? A oni to naprosto přesně rozlišují...“ Najednou se zarazil a omluvně se na ni podíval. „Promiň, nechal jsem se unést. Omlouvám se za přednášku.“

Vskutku podivný luhačovický zahradník, znovu si pomyslela Denisa. Zahradník, který se skvěle vyzná v kuchařině a zřejmě i v Itálii. Měla by tomu pěkně rychle přijít na kloub.

V témže okamžiku se u nich zjevil číšník a naservíroval před každého z nich mísu kouřících špaget, jež byly za-

